

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/41/2016
Identifikačné číslo spisu: 8112243339
Dátum vydania rozhodnutia: 27.06.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:8112243339.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: GERUST a. s. Košice, so sídlom vstupný areál U. S. Steel, 044 54 Košice - mestská časť Šaca, IČO: 31 669 735, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Illeš, Šimčák, Brösl, s. r. o., so sídlom Štúrova 27, 040 01 Košice, IČO: 36 861 472, proti žalovanému: BASTAG SK, s. r. o., so sídlom Strojnícka 7, 080 01 Prešov, IČO: 44 751 621, zastúpeného advokátkou JUDr. Danielou Strakovou, so sídlom Konštantínova 6, 080 01 Prešov, o vylúčenie veci z exekúcie, o vzájomnom návrhu žalovaného o určenie neúčinnosti právneho úkonu a o návrhu žalovaného na nariadenie predbežného opatrenia, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 21Cb/4/2013, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 12. októbra 2015 č. k. 2Cob/75/2015-215, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Prešove z 12. októbra 2015 č. k. 2Cob/75/2015-215 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Prešov uznesením z 09. júna 2015 č. k. 21Cb/4/2013-169 na návrh žalovaného nariadil predbežné opatrenie, ktorým uložil žalobcovi, aby sa až do právoplatného skončenia konania zdržal nakladania s nehnuteľnosťami - bytmi, s podielom na spoločných častiach a zariadeniach bytových domov označených identifikačnými údajmi podľa zápisov v katastri nehnuteľností tak, ako sú vedené na LV č. XXXX a LV č. XXXX pre k. ú. L..

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal proti žalovanému, aby súd vylúčil z exekúcie vedenej v prospech žalovaného ako oprávneného proti povinnému, obchodnej spoločnosti CARDO, s. r. o. u súdneho exekútora JUDr. Richarda Gibartiho, Konštantínova 6, Prešov, sp. zn. Ex 838/2012 rozostavané byty s podielmi na spoločných častiach a zariadeniach bytových domov tak, ako sú vedené na LV č. XXXX a LV č. XXXX pre k. ú. L.. Rozsudkom pre uznanie vydaným Okresným súdom Prešov z 12. decembra 2013 sp. zn. 8C/228/2011 bolo určené, že žalobca je výlučným vlastníkom uvedených nehnuteľností. Žalovaný v konaní podal proti žalobcovi vzájomný návrh, ktorým žiada, aby súd určil, že uznávací prejav dlžníka, obchodnej spoločnosti CARDO, s. r. o. je voči žalobcovi právne neúčinný z dôvodu, že ho dlžník vykonal v úmysle ukrátiť žalovaného ako

veriteľa a zároveň s úmyslom zmať exekučné konanie.

Spolu so vzájomným návrhom žalovaný podal návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa domáhal, aby súd uložil žalobcovi nakladať s nehnuteľnosťami do právoplatného rozhodnutia súdu. Po zápise vlastníckeho práva v prospech žalobcu nemá žalovaný možnosť inak zabezpečiť svoj nárok voči súčasne zapísanému vlastníkovi. Prípadná dispozícia s nehnuteľnosťami žalobcom ohrozuje reálnu vymožitelnosť pohľadávok žalovaného voči obchodnej spoločnosti CARDO, s. r. o. Žalobca ako zapísaný vlastník nehnuteľností sa podľa oznámenia Okresného úradu Sabinov, katastrálny odbor domáhal výmazu poznámok o vedených exekučných konaniach s odôvodnením, že zapísané exekučné konania sa ho netýkajú. Vedený stav v katastri nehnuteľností žalobcu priamo neobmedzuje v dispozícii s nehnuteľnosťami, preto na strane žalovaného je dôvodná obava, že žalobca bude nakladať s nehnuteľnosťami a budú tým zmarené možnosti vymoženia pohľadávky žalovaného.

Súd prvého stupňa mal za to, že žalovaný dostatočným spôsobom osvedčil danosť práva, ako aj základné skutočnosti preukazujúce potrebu predbežnej úpravy pomerov účastníkov nariadením predbežného opatrenia. Preto súd prvého stupňa návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu vyhovel.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove uznesením z 12. októbra 2015 č. k. 2Cob/75/2015-215 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O. s. p.). Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že vzhľadom na prebiehajúce súdne konanie o vylúčení vecí z exekúcie a o určenie neúčinnosti právneho úkonu a existenciu vykonateľnej pohľadávky žalovaného proti obchodnej spoločnosti CARDO, s. r. o., ktorá je predmetom exekučného konania vedeného u súdneho exekútora JUDr. Richarda Gibartiho pod sp. zn. Ex 838/2012, existuje medzi nariadeným predbežným opatrením a cieľom ním sledovaným taký proporčný vzťah aj vo vzťahu k žalobcovi, ktorý nemožno považovať za nerozumný a neprimeraný k dočasnému obmedzeniu jeho vlastníckeho práva. Za stavu, keď sa viedla exekúcia s postihnutím predmetných nehnuteľností a v inom konaní, ktorého účastníkom žalovaný nebol, sa rozhodlo na základe uznávacieho prejavu povinného o určení vlastníckeho práva v prospech žalobcu, v prebiehajúcom konaní je možné konštatovať, že boli osvedčené tvrdenia žalovaného o ohrození už vedeného výkonu rozhodnutia.

K žalobcom namietanej skutočnosti týkajúcej sa uvedenia poznámky v označených listoch vlastníctva o vedenom súdnom konaní, odvolací súd uviedol, že nariadené predbežné opatrenie je v tomto smere účinnejším prostriedkom zabezpečenia budúceho výkonu rozhodnutia, pretože argumentácia, ktorú žalobca uviedol s možnosťou podávania žalôb o neúčinnosť právneho úkonu aj vo vzťahu k ostatným, prípadne ďalším nadobúdateľom nehnuteľností, by mala za následok len zbytočné vyvolávanie ďalších súdnych sporov, či pokračovaním súdneho sporu s iným účastníkom konania.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie z dôvodu, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.). Zároveň žalobca ako dôvod dovolania uviedol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Navrhol, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu v spojení s uznesením súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Dovolateľ uviedol, že bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie a zároveň mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že mu nebolo doručené podanie žalovaného, a to jeho vyjadrenie k podanému odvolaniu, na ktorého dôvodoch, odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Žalobcovi tým bolo znemožnené sa voči týmto skutočnostiam relevantným spôsobom brániť a zabrániť tak potvrdeniu uznesenia prvostupňového súdu, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie.

Právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasti práva na spravodlivý proces. Zároveň je takéto procesné

opomenutie súdu hodnotené ako odňatie možnosti konať pred súdom.

Nakoľko v danej veci nebolo žalobcovi doručené vyjadrenie žalovaného k odvolaniu, ktoré podal žalobca a o jeho existencii sa žalobca dozvedel až z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, je dovolateľ toho názoru, že dovolanie je procesne prípustné.

Žalobca vo svojom dovolaní namietol aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia (resp. nepreskúmateľnosť rozhodnutia) predstavuje podľa konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odňatie možnosti konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplýva z ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. a znamená právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia. Jeho porušením sa účastníkovi odníma možnosť náležite skutkovo a aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku.

Odvolací súd podľa dovolateľa nezdôvodnil svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom zo všetkých relevantných skutkových a právnych hľadísk, ktorých posúdenie bolo nevyhnutné pre záver o splnení podmienok pre nariadenie predbežného opatrenia. Odvolací súd na žiadny z rozhodujúcich odvolacích argumentov nedal dostatočne relevantnú odpoveď, čo považuje dovolateľ za porušenie práva účastníka na spravodlivé súdne konanie, ktorého súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd obmedzil iba na všeobecné konštatácie bez konkretizácie dôvodov a bližšieho vysvetlenia, akým spôsobom dospel k svojim právnym záverom vyúsťujúcim do potvrdenia uznesenia prvostupňového súdu, ktoré bolo taktiež nedostatočne odôvodnené. V odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu absentuje argumentácia, ktorou by sa súd vysporiadal s jednotlivými skutočnosťami, ktoré boli rozhodujúce a mali vplyv na posúdenie splnenia podmienok pre nariadenie predbežného opatrenia.

Žalobca uviedol, že subjekt domáhajúci sa vydania predbežného opatrenia musí osvedčiť dôvody na jeho vydanie, to znamená potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov alebo obavu o ohrozenie budúceho výkonu súdneho rozhodnutia, dôvodnosť nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana a nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy. Odvolací súd pritom záver o splnení podmienok na nariadenie predbežného opatrenia nezdôvodnil.

V záujme preskúmateľnosti odôvodnenia právneho posúdenia veci je rovnako potrebné, aby súd v odôvodnení rozhodnutia presvedčivými argumentmi vyvrátil nesprávne námietky účastníkov. Pri absencii odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu bolo povinnosťou odvolacieho súdu napraviť pochybenie súdu prvého stupňa a primeraným spôsobom reagovať na podstatné odvolacie námietky. Odvolací súd sa však v plnom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa a jeho odôvodnením bez toho, aby sa vysporiadal s námietkami týkajúcimi sa skutkových záverov a z nich vyplývajúceho právneho posúdenia veci.

Žalobca v dovolaní namietal aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Podľa neho nebolo preukázané, a to ani v rozsahu osvedčenia, nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy ako obligatórnej podmienky podľa ustanovenia § 75 ods. 2 O. s. p. Tvrdenia žalovaného nie sú ničím podložené, absentuje akýkoľvek relevantný dôkaz, ktorý by opodstatňoval nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy, resp. tvrdenú dôvodnú obavu. Odôvodnenie tejto ujmy sa nachádza výlučne v rovine tvrdenia bez toho, aby toto tvrdenie bolo aspoň osvedčené.

Konajúce súdy sa v súvislosti so slovným spojením nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy dopustili nesprávneho právneho posúdenia. Samotné vlastníctvo nehnuteľností bez ďalšieho nezakladá nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy, v opačnom prípade by bolo v zákone ustanovené, že

každému vlastníkovi možno v prípade začatia súdneho konania na návrh účastníka konania uložiť predbežné opatrenie bez splnenia podmienky bezprostredne hroziacej ujmy.

V predbežnom opatrení, ktoré sleduje zaistenie budúceho výkonu rozhodnutia, musí navrhovateľ osvedčiť okrem existencie nároku aj to, že bez predbežného opatrenia by bol prípadný budúci výkon rozhodnutia ohrozený, pričom nebezpečenstvo zmarenia výkonu musí byť reálne a musí hroziť bezprostredne. Existencia tvrdeného dlhu sama osebe nemôže byť dôvodom pre nariadenie predbežného opatrenia.

Žalovaný v danej veci neosvedčil úmysel žalobcu disponovať s nehnuteľnosťami, resp. také konanie žalobcu, z ktorého by vyplynula dôvodná obava, že dôjde k zmareniu vymožitelnosti pohľadávky žalovaného. Tvrdenia žalovaného sú iba v rovine domnienok, hypotéz a ničím nepodložených záverov, nakoľko žalovaný nepredložil ani len indíciu o tom, že by žalobca pripravoval akýkoľvek prevod, resp. zaťaženie predmetných nehnuteľností. Žalovaný mal pritom podľa žalobcu možnosť podať na príslušnom okresnom úrade návrh na zápis začatia súdneho konania v zmysle ustanovenia § 44a O. s. p. V takom prípade by bol v súlade s ustanovením § 159a O. s. p. výrok rozsudku záväzný aj pre ďalšie osoby, ktoré by nadobudli nehnuteľnosť po zápise informatívnej poznámky.

Žalobca v dovolaní namietal aj tú skutočnosť, že nebola splnená dôvodnosť nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana. Uznanie nároku je totiž úkon deklaratorného charakteru, ktorým sa iba potvrdil existujúci hmotnoprávny stav za účelom jeho zosúladenia s nezákonným stavom zapísaným v tom čase v katastri nehnuteľností. Preto nešlo o právny úkon, ktorý by zakladal nové vlastnícke právo, nakoľko obchodná spoločnosť CARDO, s. r. o. nebola nikdy vlastníkom predmetných nehnuteľností. Z tohto dôvodu nemohol byť žalovaný objektívne týmto uznaním nároku ukrátený. Deklaratórna povaha úkonu uznania nároku vylučuje subsumovanie tohto úkonu pod legálnu definíciu odporovateľného právneho úkonu, nakoľko absentujú jeho základné podmienky, a to ukrátenie uspokojenia pohľadávky veriteľa a úmysel ukrátiť veriteľa spočívajúci v zbavovaní sa majetku s cieľom zmariť uspokojenie veriteľovej pohľadávky.

Zmena zápisu vlastníckeho práva bola vykonaná na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Prešov z 12. decembra 2013 č. k. 8C/228/2011-271 o určení vlastníckeho práva v prospech žalobcu. Prostredníctvom inštitútu odporovateľnosti právnych úkonov nemožno zasahovať do právoplatných rozhodnutí o určení vlastníckeho práva mimo uplatnenia opravných prostriedkov proti týmto rozhodnutiam. Aj rozsudok o určení vlastníckeho práva na základe uznania nároku musí byť v súlade so zákonom. Ak bolo súdom rozhodnuté, že obchodná spoločnosť CARDO, s. r. o. nebola nikdy vlastníkom predmetných nehnuteľností, preto nemohla uznaním nároku žiadneho zo svojich veriteľov (vrátane žalovaného) ukrátiť. Žalobca považuje neprípustné, aby bol odporovateľnosťou postihnutý právny vzťah, ktorý bol aprobovaný právoplatným rozhodnutím súdu. Pripustenie opačného výkladu by viedlo k situácii, že by sa tým vytvoril nad rámec platnej procesnej úpravy ďalší druh opravného prostriedku, a to žaloba na vyslovenie právnej neúčinnosti právneho úkonu, že považuje žalobca za procesnoprávne neprijateľné.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že

dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012). Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti, ktorá spolu s interpretačnou praxou dovolacieho súdu (tiež ústavného súdu i Európskeho súdu pre ľudské práva) sleduje zachovanie jedného zo základných princípov právneho štátu - princípu právnej istoty.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovolanie napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa. Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, a proti uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c /) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c /. V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Podľa výslovného znenia § 239 ods. 3 O. s. p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Najvyšší súd so zreteľom na uvedené ustanovenia konštatuje, že žalobcom podané dovolanie voči rozhodnutiu odvolacieho súdu o predbežnom opatrení nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné. Nepripustnosť dovolania v takom prípade znamená, že sa v podstatnej miere zužuje právna možnosť využitia zákonom prezumovaných dovolacích dôvodov, a teda možnosť dovolateľa domáhať sa reparácie prípadných nesprávností v súdom konaní, ktoré sa spájajú s tzv. inou vadou v konaní majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Prípustnosť dovolania žalobcu v danej veci prichádza do úvahy len ak v konaní, v ktorom bolo vydané napadnuté uznesenie, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 ods. 1 O. s. p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia

nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné rozumiť taký postup súdu, ktorým účastníkovi konania odníma tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Konaním súdu sa rozumie predovšetkým jeho procesný postup. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Súdna ochrana sa poskytuje v materiálnom ponímaní, čo tiež znamená, že nie každé procesné pochybenie súdu, alebo jeho nesprávny procesný postup, ktorým dochádza k odopretiu procesného práva účastníkovi konania, je považovaný za súčasť základného práva na súdnu ochranu. Súdna ochrana nie je poskytovaná formálne. Dôležitými hľadiskami sú tie, ktoré vo svetle prípadu dávajú jednoznačnú odpoveď na otázku, či procesný úkon z uplatnenia ktorého bol účastník vylúčený, mal podstatný vplyv na ďalšie konanie. Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať rozhodnutie, ako výsledok rozhodovacej činnosti súdu, ani v ňom vyslovený právny názor, s ktorým sa účastník nestotožňuje.

V súvislosti s dovolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. platí, že je úzko prepojený s porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Vada konania uvedená v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. znamená vždy porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy aj čl. 6 ods. 1 dohovoru. To však neznačí, že by zároveň nevyhnutne platil aj opak, teda to, že každé porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje intenzitu (až) vady konania v zmysle § 237 O. s. p. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje aj na obsah uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. novembra 2011 sp. zn. IV. ÚS 481/2011, v ktorom sa konštatuje, že „ústavný súd už vo svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že vada konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. znamená porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 261/06). To však, ako už ústavný súd spresnil (II. ÚS 148/09), neznamená, že by vždy zároveň platil aj opak“ (viď aj uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 145/2012 a 3Cdo 165/2011).

Z obsahu dovolania vyplýva, že základom argumentácie dovolateľa o porušení ním označených práv je tvrdenie, že odvolací súd porušil princíp rovnosti zbraní tým, že mu nedoručil vyjadrenie žalovaného k odvolaniu.

Princíp rovnosti zbraní predstavuje jednu z črt širšieho ponímania spravodlivého procesu a vyžaduje, aby každá strana mala primeranú možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do zjavnej nevýhody voči oponentovi. Uvedené znamená, že procesná strana musí mať rovnakú možnosť hájiť svoje záujmy a žiadna z nich nesmie mať podstatnú výhodu voči protistrane [viď napríklad rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Delcourt proti Belgicku z roku 1970]. Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojho

procesného návrhu, ale zároveň zoznámiť sa a vyjadriť sa k všetkým predloženým dôkazom alebo stanoviskám s cieľom ovplyvniť súdne konanie. Konkrétny účinok predmetného vyjadrenia na rozhodnutie súdu nemusí mať veľký význam. Je na procesných stranách vo veci, aby posúdili, či je nutné sa ku konkrétnemu procesnému vyjadreniu protistrany vyjadriť. Ide predovšetkým o vieru procesných strán vo výkon spravodlivosti, ktorá je založená na vedomí, že majú možnosť vyjadriť svoje názory ku každému dokumentu nachádzajúcemu sa v súdnom spise [viď rozsudky ESLP vo veciach Nideröst-Huber proti Švajčiarsku z roku 1997 a Gaspari proti Slovinsku z roku 2009].

V rozsudku Hudáková a ďalší proti Slovensku z 27. apríla 2010 (sťažnosť č. 23083/05) ESLP uviedol, že význam požiadavky, aby bolo vyjadrenie zaslané všetkým účastníkom konania, spočíva v potrebe zabezpečenia, aby procesné strany mali vieru vo výkon spravodlivosti a aby im nebola odopretá možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam, ktoré by mohli ovplyvniť rozhodnutie súdu. Bolo povinnosťou súdu, aby pred svojim rozhodnutím poskytol sťažovateľom možnosť vyjadriť sa k písomnému podaniu. Vyjadrenie bolo predložené protistranou v konaní, ktorá na rozdiel od sťažovateľov mala prístup ku všetkým informáciám v súdnom spise. Tým, že súd odoprel sťažovateľom možnosť vidieť ho a vyjadriť sa k nemu, nezaobchádzal s účastníkmi konania rovnako.

ESLP vydal dňa 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 17127/12), v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. Dospel k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadřila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia. Podľa názoru ESLP „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 dohovoru.

ESLP v tomto rozsudku výslovne nezaujal stanovisko k otázke, či vyjadrenie k odvolaniu má byť odvolateľovi doručené tak, aby mal zabezpečenú reálnu možnosť zareagovať naň svojou replikou v primeranej lehote ešte pred rozhodnutím odvolacieho súdu. Zo samej podstaty argumentácie ESLP zvolenej v uvedenej veci (viď najmä slová „... mali možnosť dozvedieť sa o všetkých dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim ...“) ale vyplýva, že ESLP za nevyhnutné považuje nielen to, aby sa odvolateľ mal možnosť oboznámiť s obsahom vyjadrenia protistrany k jeho odvolaniu, ale aby sa mal možnosť účinne vyjadriť v čase pred rozhodnutím odvolacieho súdu. Nevyhnutnou podmienkou zabezpečenia účinnej možnosti odvolateľa vyjadriť sa k úkonu protistrany svojou replikou je, že mu bude vytvorená procesná možnosť vyhotoviť svoje stanovisko tak, aby mal dostatok času na jeho prípravu. Za čas, ktorý umožňuje dostatočnú prípravu účastníka, označuje Občiansky súdny poriadok v iných prípadoch (viď napríklad § 115 ods. 2, resp. § 156 ods. 3) „najmenej päť dní“. Podľa názoru odvolacieho súdu by preto mal súd doručovať odvolateľovi vyjadrenie protistrany k odvolaniu tak, aby medzi doručením vyjadrenia odvolateľovi a rozhodnutím odvolacieho súdu neuplynul čas kratší ako päť dní (uznesenie Najvyššieho súdu z 26. mája 2015 sp. zn. 3Cdo/156/2014).

Samotný účastník konania musí mať možnosť posúdiť, či a do akej miery je písomné vyjadrenie jeho odporcu právne významné, či obsahuje také skutkové a právne dôvody, na ktoré je potrebné z jeho strany reagovať alebo inak je vhodné sa k nemu vyjadriť; nezáleží pritom, aký je jeho skutočný účinok na súdne rozhodnutie. Inak povedané požiadavka „kontradiktórnosti konania“ sa chápe čisto formálne. Z jej hľadiska v podstate nezáleží alebo len málo záleží na skutočnom obsahu a význame informácie alebo argumentov predložených súdu (Nález Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 168/2012).

Porušenie princípu rovnosti zbraní znamená, že „vadným“ postupom súdu sa jeden účastník konania dostáva do nevýhodnejšieho postavenia v porovnaní s účastníkom konania vystupujúcim v opačnom

procesnom postavení. Dotknutý účastník konania v dôsledku tohto postupu súdu nemá v porovnaní s protistranou možnosť byť pred rozhodnutím súdu oboznámený so všetkými skutočnosťami, ktoré boli podkladom pre samotné rozhodnutie a nemá možnosť ovplyvniť rozhodnutie súdu vyvrátením argumentov, ktoré súdu uviedla protistrana. Týmto postupom sa účastníkovi konania znemožňuje realizácia procesných práv, ktoré mu zákon priznáva, čo má za následok nielen porušenie práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a s porušením práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru), ale aj naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Aj v konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené. Účelom predbežného opatrenia je dočasná úprava práv a povinností, ktorá nevylučuje, že o právach a povinnostiach vo veci samej bude rozhodnuté inak, než v konaní o predbežnom opatrení. Súd predbežným opatrením dočasne upravuje pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje.

V zmysle § 75 O. s. p. rozhoduje súd o nariadení predbežného opatrenia len na základe návrhu a skutočností v ňom preukázaných alebo osvedčených žalobcom, v súlade s účelom tohto inštitútu sa neuplatňuje zásada kontradiktórnosti konania v tom zmysle, že súd rozhodne o nariadení predbežného opatrenia aj bez vyjadrenia ostatných účastníkov.

V danej veci dovolateľ dôvodne namietal, že mu pred rozhodnutím odvolacieho súdu nebolo doručené vyjadrenie žalovaného k jeho odvolaniu voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa. Žalobca nemal možnosť oboznámiť sa s týmto vyjadrením, pričom ako vyplýva z vyššie citovanej judikatúry, záver, či vyjadrenie žalovaného je právne významné a obsahuje také skutkové a právne dôvody, je na posúdení žalobcu a nie na posúdení konajúceho súdu. V konaní pred odvolacím súdom bol vytvorený faktický stav nerovnosti v neprospech žalobcu, nakoľko na rozdiel od protistrany nemal prístup k všetkým informáciám obsiahnutým v súdnom spise, z ktorých vychádzal odvolací súd pri svojom rozhodovaní. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaný prezentoval svoj názor s cieľom ovplyvniť rozhodnutie odvolacieho súdu, vyzývajúc na nevyhovenie odvolaniu žalobcu (na potvrdenie rozhodnutia súdu prvého stupňa). Zároveň pre záver, že došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní ako jedného základných princípov práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie, je významná aj tá skutočnosť, že odvolací súd neodmietol odvolanie žalobcu, ale vecne o ňom rozhodol.

Najvyšší súd pri svojom rozhodovaní berie do úvahy aj tú skutočnosť, že dovolaním je napadnuté uznesenie o predbežnom opatrení, pre ktoré sú charakteristické rýchlosť konania a dočasnosť takéhoto rozhodnutia. Ani tieto vlastnosti rozhodnutia o predbežnom opatrení však neznamenajú, že by nemalo byť rešpektované základné právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie.

V prípadoch, kedy je súdom prvého stupňa nariadené predbežné opatrenie, je súd povinný doručiť odvolanie navrhovateľovi (subjektu, ktorý podal návrh na nariadenie predbežného opatrenia) v súlade s ustanovením § 209a ods. 1 O. s. p. Ak sa navrhovateľ k odvolaniu proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia písomne vyjadrí, je potrebné zaslať toto vyjadrenie odvolateľovi. Táto potreba je daná aj tým, že predbežné opatrenie predstavuje dočasný zásah do základných práv subjektu, proti ktorému smeruje.

V rozhodovanej veci žalobca odo dňa doručenia uznesenia o nariadení predbežného nariadenia (od 15. júna 2015) nemôže na základe rozhodnutia súdu disponovať v celom rozsahu so svojim majetkom. Preto je nevyhnutné, aby bol žalobca oboznámený so všetkými skutočnosťami, ktoré boli súčasťou súdneho spisu a ktoré tvorili podklad pre rozhodnutie odvolacieho súdu. Odvolací súd pritom vo svojom rozhodnutí vychádzal aj z vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobcu, ako to vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia.

Nerešpektovanie princípu rovnosti zbraní v rámci rozhodovania o predbežnom opatrení nemôže byť zdôvodnené ani požiadavkou rýchlosti. V danom prípade pritom odvolací súd rozhodoval o odvolaní žalobcu až pred koncom lehoty stanovenej ustanovením § 217 ods. 1 O. s. p. Z tohto dôvodu má dovolací súd za to, že odvolací súd mal dostatočný priestor na doručenie vyjadrenia k odvolaniu odvolateľovi (žalobcovi).

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľ dôvodne namietal, že v konaní pred odvolacím súdom mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Pokiaľ ide o námietku dovolateľa týkajúcu sa nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, judikatúra najvyššieho súdu (viď R 111/1998) zastáva názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale (len) inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorá však nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania. Tento názor je plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od tohto názoru. Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu ako dôvodu zakladajúceho len tzv. inú vadu konania pritom vyplýva tiež z rozhodnutí ďalších senátov najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1Cdo/140/2009, 1Cdo/181/2010, 2MCdo/18/2008, 2Cdo/83/2010, 4Cdo/310/2009, 5Cdo/290/2008, 5Cdo/216/2010, 6Cdo/25/2012, 7Cdo/52/2011, 7Cdo/109/2011).

Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 90/2013, I. ÚS 287/2014). Dovolací súd osobitne poukazuje na to, že ústavný súd v Náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. (v súčasnosti § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. - pozn. dovolacieho súdu), ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.“. Na doloženie aktuálnosti tohto právneho náhľadu na danú problematiku dovolací súd uvádza, že ústavný súd v uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014 zotrval „na opakovane vyslovenom závere (napr. IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012) o ústavnej udržateľnosti názoru najvyššieho súdu, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.“. V uznesení z 28. októbra 2014 sp. zn. I. ÚS 606/2014 ústavný súd konštatoval, že najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/55/2014 (založenom na stotožnení sa s rozhodnutím R 111/1998) dospel ústavne konformným spôsobom k záveru o neprípustnosti dovolania.

Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 03. decembra 2015 (publikované v Zbierke Stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod R 2/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

Z týchto dôvodov dovolací súd uzatvára, že ak by aj (prípadne) bolo dovolaním napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné, nezakladalo by to prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. V danom prípade nejde ani o výnimku uvedenú v stanovisku R 2/2016, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje základné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré vo veci rozhodol, a to aj s ohľadom na charakter napadnutého rozhodnutia (uznesenie o predbežnom opatrení).

Dovolacie námietky žalovaného týkajúce sa neosvedčenia nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy, ako aj námietky týkajúce sa dôvodnosti nariadenia predbežného opatrenia a deklaratórneho charakteru uznania nároku, smerujú k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolacím (prípadne aj prvostupňovým) súdom.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (v tejto veci sa však o takýto prípad nejedná), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 3Cdo/53/2011, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 5Cdo/44/2011, sp. zn. 6Cdo/41/2011 a sp. zn. 7Cdo/26/2010). I keby dovolacie námietky napádajúce správnosť právnych záverov konajúcich súdov boli dôvodné a mali by za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladali by prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 O. s. p.

Vzhľadom na to, že v konaní pred odvolacím súdom došlo k vadám uvedeným s ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., dovolací súd žalobcom napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil (§ 243b ods. 1 O. s. p.) a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.